

Arrestnummer <i>C 1 1252 / 2021</i>
Repertoriumnummer 2021 / 3102
Datum van uitspraak 24 september 2021
Notitienummer griffie 2021/NT/46
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

COVER 01-00002314825-0001-0016-01-01-1

Not.nr. DE.66.LD.003631/18

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en

1. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

2. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 1509 RRN
geboren te op
wonende te
- beklagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek

**Aanmerkelijk wijzigen van reliëf van bodem zonder of in strijd met een geldige vergunning
- feiten vanaf 1 maart 2018**

Buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk:

PAGE 01-00002314825-0002-0016-01-01-4

op het perceel gelegen te _____, kadastraal gekend als _____,
eigendom van _____, geboren te _____ op _____
en van _____ geboren te _____ op _____ beiden
wonende te _____ bij akte van 28 oktober 2010 verleden door
notaris _____

door een oprit te hebben aangelegd in strijd met de voorwaarden, opgelegd in de stedenbouwkundige vergunning van 6 februari 2018,

(art. 4.2.1., 4°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1., eerste lid, 1°, en 6.3.1., § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, vóór 1 maart 2018 strafbaar door art. 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

te _____ in de periode van 6 februari 2018 (datum vergunning - stukken 39 e.v.) tot en met 31 augustus 2018 (stuk 44).

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 23 november 2020 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

De rechtbank:

- verklaart beklagde **SCHULDIG** aan de feiten van de enige tenlastelegging;
- veroordeelt beklagde voor deze feiten tot een **GELDBOETE** van **3.200,00 EURO**, zijnde een geldboete van **400,00 EURO**, verhoogd met 70 opdecimen (x8);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;
- verleent beklagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van de **HELFT** van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.
- wijst beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

PAGE 01-00002314825-0003-0016-01-01-4

Bijdragen - vergoeding - kosten

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
- veroordeelt beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**;
- veroordeelt beklaagde tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **292,44 euro**.

HERSTEL

De rechtbank:

- verklaart de herstellvordering van de burgemeester van de gemeente Ninove toelaatbaar en deels gegrond zoals hierna bepaald;
- beveelt aan beklaagde het uitvoeren van het herstel op het terrein
te meer concreet en beperkt tot:
 - o Het **uitvoeren van aanpassingswerken** (afgravingen) zodat de oprit rechts van de woning naar de losstaande garage wordt uitgevoerd conform de voorwaarden van de vergunning van 6 februari 2018, namelijk: Het terrein mag niet opgehoogd worden. De oprit moet slechts een hoogte van 78 cm overbruggen tussen het straatniveau en het vloerpeil van de garage over een lengte van ca. 22 meter of gemiddeld een hellingsgraad van 3,6 cm per meter. De aanpalende buur mag geen hinder van wateroverlast ondervinden door de voorgestelde handelingen.
- bepaalt ten aanzien van beklaagde de termijn voor de uitvoering van de werken op **acht maanden** nadat het vonnis kracht van gewijsde zal hebben verkregen;

- zegt voor recht dat in hoofde van beklaagde een **dwangsom van 100 euro** zal verbeuren **per dag vertraging** in de uitvoering van de herstelmaatregel te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van twee jaar nadat het vonnis kracht van gewijsde zal hebben verkregen, wat geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Gerechtelijk Wetboek;
- zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig art. 6.3.6 VCRO de stedenbouwkundig inspecteur/burgemeester van de gemeente onmiddellijk met een beveiligde zending ervan op de hoogte brengt als hij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig heeft uitgevoerd;
- zegt voor recht dat de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur van de gemeente of de burgemeester van de gemeente indien de veroordeelde in gebreke blijft om de bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn vrijwillig uit te voeren, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig art. 6.3.4 §1, op kosten van de veroordeelde.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij en ontvankelijk en gegrond.
- veroordeelt beklaagde om aan de burgerlijke partij huwgemeenschap en een provisioneel bedrag van **101 euro** te betalen voor de geleden materiële schade.
- veroordeelt beklaagde om aan de burgerlijke partij een definitief bedrag van **175 euro** te betalen voor de geleden morele schade.
- veroordeelt beklaagde om aan de burgerlijke partij een definitief bedrag van **175 euro** te betalen voor de geleden morele schade.
- houdt de beslissing over de interesten en de kosten en de verdere afhandeling van deze burgerlijke belangen aan.
- houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 14 december 2020 door de beklaagde tegen "alle beschikkingen en de herstellvordering van het vonnis";

PAGE 01-00002314825-0005-0016-01-01-4

- 15 december 2020 door het openbaar ministerie tegen “*alle beschikkingen op strafgebied*”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 14 december 2020 door de advocaat van de beklaagde _____ ;
- 15 december 2020 door het openbaar ministerie.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 29 april 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal;
- de burgerlijke partijen _____ en _____ in hun middelen vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 23 november 2020 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende “*grievensformulier hoger beroep*”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld en de straf en op burgerlijk gebied met betrekking tot de burgerlijke rechtsvordering. In de rubriek “*Andere*” stelt de beklaagde het niet eens te zijn met de veroordeling tot herstel.

Ook in het door het openbaar ministerie ingediende grievenformulier wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de door de eerste rechter opgelegde straf, die volgens het openbaar ministerie te laag zou zijn.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3. De dagvaarding voor de eerste rechter werd met toepassing van artikel 6.3.1, § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening op 8 april 2020 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te

4. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis samen als volgt:

“1.

Na een klacht van de buren ging de politie samen met een technisch medewerker stedenbouw van de gemeente op 20 juni 2018 naar de in Daar bleek dat in zijn woning een extra bouwlaag zou hebben aangebracht die niet vermeld stond in het origineel bouwplan. Hierdoor zou de naburige bewoner wateroverlast hebben.

Bij de opmeting bleek er van de straatkant naar de garage toe een veel sterkere helling te zijn dan vergund. (Op 4m (+60cm) helling 15cm/m, op 8m (+108 cm) helling 12cm/m en op 12m (+137 cm) helling 7,3 cm/m). Daarnaast bleek ook de voorgevel onvergund te zijn.

De plaats is gelegen in woongebied. In de oorspronkelijke vergunning van 20 september 2011 werd een woning met aparte garage vergund. Er werd een inrit met grasdallen voorzien.

Op 6 februari 2018 werd er een regularisatievergunning verleend met volgende voorwaarden: -het terrein mag niet worden opgehoogd. De oprit moet een hoogte van 78 cm overbruggen tussen straatniveau en vloerpeil garage over een lengte van 22 meter of gemiddeld 3,6 cm per meter.

-De aanpalende buur mag geen hinder van wateroverlast ondervinden.

Er werd onderhandeld tussen de buren om tot een akkoord te komen, maar dit bleek uiteindelijk niet gelukt te zijn.

Regularisatie zou niet mogelijk zijn volgens de dienst stedenbouw van de stad

2.

werd verhoord op 5 februari 2019. Hij verklaarde dat de werken in 2011 begonnen en dat de woning door hen in gebruik werd genomen in 2013. Hij ging een regularisatievergunning aanvragen. Hij liet een getypte verklaring voeaen van zijn schoonvader waarin uitgebreid wordt gesteld dat de stad en de politie niet correct hebben gehandeld en samenspannen met de buurman.

voegde foto's aan het dossier waaruit moet blijken dat de oprit niet in 2011 werd aangelegd maar in 2018.

Beklaagde werd in 2019 nog verschillende malen uitgenodigd voor verhoor. Hij stelde weinig tijd te hebben en vroeg zich af of dit wel nodig was. Uiteindelijk reageerde hij niet meer. Het dossier werd daarom afgesloten zonder bijkomend verhoor.

3.

Bij brief van 20 december 2019 werd een herstellvordering ingeleid bij het parket samen met een gedeeltelijk positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering. De burgemeester vorderde met betrekking tot de oprit aanpassingswerken en uitvoering volgens de vergunning en voor de gevelwijziging, toegang naar een ondergronds kelderniveau een meerwaarde.

De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering gaf een positief advies over het gevorderde herstel van de oprit, maar een negatief advies met betrekking tot de meerwaarde. Beklaagden hadden immers een vergunning gevraagd voor deze ondergrondse garage en die werd gemotiveerd geweigerd, onder meer stellende dat een ondergrondse garage niet past in de omgeving en de goede ruimtelijke ordening schaadt. De Raad meende dat enkel aanpassingswerken een passende herstelmaatregel zijn.

4.

Beklaagde werd op 30 maart 2020 gedagvaard enkel voor het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf, namelijk door een oprit te hebben aangelegd in strijd met de voorwaarden opgelegd bij vergunning van 6 februari 2018. De overige vermeende inbreuken werden door het parket geseponneerd gelet op de verjaring (werken uitgevoerd in 2011)."

5.1 De aan de beklagde verleende vergunning van 6 februari 2018 bepaalt dat het terrein niet mag opgehoogd worden. Concreet wil dit zeggen dat de oprit slechts een hoogte van 78 cm moet overbruggen tussen het straatniveau en het vloerpeil van de garage. Over een lengte van 22 meter naar de garage mocht er slechts gemiddeld met 3,6 cm per meter worden verhoogd.

Volgens de opmetingen van 20 juni 2018 heeft de beklagde deze voorwaarden niet gerespecteerd. Meer bepaald stelde men de volgende ophogingen vast:

vanaf de straatkant = niveau 0
op 4 m (+ 60 cm) – helling = 15 cm/m
op 8 meter (+ 108 cm) – helling = 12 cm/m
op 12 m (+ 137 cm) – helling = 7,3 cm/m

Deze opmetingen, samen met de foto's van de hopen zand op de oprit, genomen op 20 juni 2018 (p. 6 straf dossier), tonen aan dat de beklagde de voorwaarden van de vergunning niet heeft nageleefd en een aanmerkelijke reliëfwijziging heeft aangebracht.

5.2 Ten onrechte stelt de beklagde dat de helling zoals te zien op de foto's van 20 juni 2018, dezelfde helling is als deze op het ogenblik van de aankoop van het perceel. Dit blijkt alleszins niet uit het plan van landmeter van 1 maart 2010, waarnaar de beklagde tevergeefs verwijst (stuk 1 van de beklagde, laatste pagina, " ").

PAGE 01-00002314825-0008-0016-01-01-4

Ook de vergelijking tussen foto's 5.1 en 5.2 van stuk 6 van de beklaagde met foto 6.3 (eveneens van zijn stuk 6), ontkracht het bovenstaande niet. De foto's zijn niet alleen niet gedateerd, ze zijn ook te onduidelijk en telkens genomen vanuit een ander perspectief, zodat er niets kan worden uit afgeleid.

Bovendien weerlegt het loutere feit dat de beklaagde de natuurlijke helling eerst zou hebben afgegraven, om ze daarna te verharden en te "bekleden", niet dat de beklaagde de helling van de oprit heeft gewijzigd en verhoogd, in strijd met de vergunning van 6 februari 2018.

Ook uit de foto's in bijlage bij stuk 7 van de beklaagde en de laatste foto van zijn stuk 5, die een weergave is van de huidige situatie, blijkt niet dat de beklaagde de vergunning van 6 februari 2018 wel heeft gerespecteerd.

De beklaagde verwijst naar de vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur in verband met het aanbrengen van een extra bouwlaag, door het voorzien van een ondergrondse garage. Dit vormt niet het voorwerp van de huidige procedure en de beklaagde wordt hiervoor niet vervolgd, zodat de verwijzing niet relevant is. Alleszins zijn de vaststellingen die de stedenbouwkundige inspecteur in dat verband deed, niet van aard om aan de juistheid van haar vaststellingen in verband met de oprit te doen twijfelen.

De beklaagde consulteerde landmeter [redacted] die een vergelijking maakte tussen het reliëf van het perceel van de beklaagde zoals vastgesteld door landmeter [redacted] op 1 maart 2010 en het door hemzelf op 26 maart 2021 opgemeten reliëf (stuk 11 van de beklaagde). Deze vergelijking is niet dienstig, nu de landmeter het reliëf heeft opgemeten over de gehele diepte van het perceel van aan de rooilijn tot aan de achteraan op het terrein gelegen garage (ongeveer 45 meter). De voorschriften van de vergunning van 6 februari 2018 hebben enkel betrekking op de eerste 22 meter van aan de straatzijde, richting de achteraan gelegen garage, en niet op de volledige diepte van het perceel (zie ook hierna, in randnummer 5.3).

5.3 Uit niets volgt dat de vergunning die de stad [redacted] op 6 februari 2018 verleende, onwettig zou zijn.

De beklaagde stelt dat de stad [redacted] er verkeerdelijk van uit gaat dat de afstand tussen de straat en de achteraan op het perceel gelegen garage slechts 22 meter bedraagt, terwijl deze afstand in werkelijkheid 45,07 meter is. Hierdoor zou de stad [redacted] onzorgvuldig zijn geweest, een foute berekening hebben gemaakt en zouden de voorwaarden van de vergunning van 6 februari 2018 onmogelijk kunnen worden nageleefd.

Dit is onjuist. Uit niets blijkt dat er bij de opmaak van de vergunning van 6 februari 2018 werd vanuit gegaan dat de afstand tussen de rooilijn en de garage slechts 22 meter is. In de vergunning wordt enkel gesteld dat de oprit slechts een hoogte van 78 cm moet

overbruggen tussen het straatniveau en het vloerpeil van de garage over een lengte van ongeveer 22 meter. Hiermee worden enkel bedoeld de eerste 22 meter van aan de straat, in de richting naar de garage. Dit is niet meer dan logisch, aangezien uit de foto's van het strafdossier blijkt dat de oprit iets voorbij de voordeur, in de richting van de garage, quasi volledig vlak is en het perceel daar geen stijgende helling meer vertoont (zie foto p. 7 strafdossier).

In randnummer 30 van zijn conclusie vergelijkt de beklaagde twee zaken die niet te vergelijken zijn, namelijk de hellingsgraad tussen het voetpad en de bouwlijn, zoals hij die afleidt uit de verkavelingsvergunning van 28 juni 2011, met de hellingsgraad van aan de straatzijde, 22 meter richting de garage zoals voorgeschreven in de vergunning van 6 februari 2018 voor het aanleggen van zijn oprit. Voor de aanleg van zijn oprit moest de beklaagde zich houden aan de voorwaarden van de vergunning van 6 februari 2018. De voorschriften van de verkavelingsvergunning zijn daarmee niet onverenigbaar.

De bewering van de beklaagde dat de oprit al was verhard bij het indienen van de aanvraag op 20 november 2017, en dus nog voor de vergunning van 6 februari 2018 werd verleend, is onjuist. De foto's die hij bij de vergunningsaanvraag voegde (zie stuk 7 van de beklaagde), tonen net het tegendeel aan. Op die foto's is immers enkel een oprit in aarde te zien, aan de zijde met de buur over een beperkte lengte afgebakend met borduurstenen.

Het is eveneens onjuist dat de beklaagde de oprit nog voor de vergunning van 6 februari 2018 volledig zou hebben uitgevoerd in overeenstemming met de vergunning van 20 september 2011. De vergunning van 20 september 2011 schreef immers voor dat de oprit moest worden aangelegd in grasdallen. De beklaagde heeft dit niet gedaan en wilde de oprit uiteindelijk aanleggen met klinkers. Dit is de reden waarom hij een nieuwe vergunning heeft moeten aanvragen.

De beklaagde verwijst in randnummer 33 van zijn conclusies andermaal naar de verkavelingsvergunning van 28 juni 2011, die hij dit keer ook vergelijkt met de vergunning van 20 september 2011 voor de oprit. De op 20 september 2011 verleende vergunning is echter (enkel) voor wat de aanleg van de oprit naar de achteraan gelegen garage betreft, niet meer van toepassing en werd vervangen door de vergunning van 6 februari 2018.

Geen enkel dossiergegeven laat toe te besluiten dat de stedenbouwkundig inspecteur niet op een objectieve wijze is tewerk gegaan bij de vaststellingen.

De op 6 februari 2018 verleende vergunning is wettig.

De beklaagde gaat er quasi in zijn volledige argumentatie telkens verkeerdelijk vanuit dat de afstand tussen de straat en de achteraan op het perceel gelegen garage volgens de stad slechts 22 meter bedraagt, in plaats van 45 meter. Hierdoor is ook zijn berekening in randnummer 39 van zijn conclusie volledig foutief. Hetzelfde geldt voor de consequenties

die hij hieraan koppelt in verband met het hoogteverschil tussen de oprit en de drempel van de voordeur en de ligging van de septische put.

De telastlegging is ook voor het hof bewezen.

6. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd grondig gewijzigd.

De handelingen vermeld onder de enige telastlegging zijn nog steeds vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1, eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

7. De beklagde miskende de voorwaarden opgelegd in de vergunning voor de aanleg van zijn oprit. Terecht overwoog de eerste rechter dat hij hierdoor zijn eigen belangen plaatste boven het belang dat de samenleving heeft bij een goede ruimtelijke ordening. De voorwaarden werden bovendien opgelegd om te vermijden dat het naburig perceel wateroverlast zou ondervinden.

De beklagde heeft een blanco strafregister.

Rekening houdend met deze gegevens, is de hierna bepaalde effectieve geldboete noodzakelijk en passend als maatschappelijke vergelding en om de beklagde ertoe aan te zetten de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening voortaan wel strikt na te leven.

Uit geen enkel gegeven blijkt dat deze effectieve geldboete de beklagde sociaal zou declasseren, of zijn reclassering op onevenredige wijze in het gedrang zou brengen. Het hof gaat daarom niet in op zijn vraag om hem de gunst van de opschorting of het uitstel van tenuitvoerlegging te verlenen. Deze gunsten staan trouwens niet in verhouding tot de ernst van de gepleegde feiten en zouden hem onvoldoende weerhouden van recidive.

Nu het misdrijf werd gepleegd na 1 januari 2017, moet de geldboete met 70 deciemmen worden verhoogd.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklagde in voldoende mate aan tot betaling van de opgelegde geldboete.

8. De beklagde is gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Het hof bevestigt de veroordeling door de eerste rechter tot het betalen van de bijdragen aan het Slachtofferfonds en het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminale en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminale, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020). Het hof verhoogt de kosten met 10 % in hoger beroep en veroordeelt de beklaagde tot het betalen van de vaste vergoeding die actueel 50,45 euro bedraagt, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

9.1 De stad [redacted] diende op 20 december 2019 een herstellvordering in bij het openbaar ministerie, waarover de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering gedeeltelijk positief adviseerde. Concreet vordert de stad [redacted] :

- aanpassingswerken voor de oprit, in overeenstemming met de voorwaarden van de vergunning van 6 februari 2018;
- een meerwaarde voor de niet vergunde gevelwerken en toegang naar de ondergrondse garage.

De stad [redacted] vordert dat het herstel van de oprit wordt uitgevoerd binnen een termijn van drie maanden en onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

Aangezien de beklaagde enkel wordt vervolgd en veroordeeld voor de ophoging van de oprit, is de herstellvordering ongegrond voor wat betreft de gevelwerken en toegang naar de ondergrondse garage. De voorwaarde dat de aanpalende buur geen hinder van wateroverlast mag ondervinden, is overbodig. Dit geldt immers voor elk nabuurschap en vormt geen herstel of een wijze van herstel.

9.2 De herstellvordering is niet kennelijk onredelijk en niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening.

Zoals hoger besproken, is het niet zo dat de voorwaarden van de vergunning van 6 februari 2018 onmogelijk uit te voeren zijn. Ook wat de herstellvordering betreft, argumenteert de

beklaagde foutief dat bij het verlenen van de vergunning verkeerdelijk werd uitgegaan van een afstand tussen de straat en de achteraan op het perceel gelegen garage van slechts 22 meter, in plaats van 45 meter. De uitvoering van de herstellvordering zal er dus niet toe leiden dat de septische put boven de oprit zal uitsteken, en dat de voordeur ontoegankelijk wordt voor rolstoelgebruikers.

Omwille van het talmen van de beklagde in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde al kon overgaan tot het herstel conform de verleende vergunning en de ruime termijn die hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklagde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening machtigt het hof de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien wanneer de beklagde dit niet zelf binnen de gestelde termijn zou doen.

10.1 De beklagde is overeenkomstig artikel 1382 (oud) Burgerlijk Wetboek gehouden om de schade te vergoeden die de burgerlijke partijen hebben geleden als gevolg van het voor hem bewezen misdrijf van de enige telastlegging, en die een door de beklagde gepleegde fout uitmaakt.

De eerste rechter kende aan de burgerlijke partijen een provisionele vergoeding voor materiële schade toe van 101 euro. Daarnaast kende ze aan elk van beide beklagden een morele schadevergoeding toe van 175 euro. De beslissing over de interesten en de kosten werd aangehouden.

De burgerlijke partijen vragen om deze beslissingen te bevestigen. Slechts voor zover het hof niet zou ingaan op de publieke herstellvordering, hernemen ze hun voor de eerste rechter gestelde vordering tot herstel in natura.

9.2 De burgerlijke partijen stellen vochtschade te ondervinden, veroorzaakt door het door de beklagde gepleegde misdrijf. Ze leggen hiervan foto's voor.

Ofschoon uit de dossiergegevens blijkt dat de oprit zoals aangelegd door de beklagde, schuin afhelt naar het perceel van de burgerlijke partijen toe, is het niet bewezen dat dit heeft geleid tot vochtschade aan de woning van de burgerlijke partijen. Er liggen geen objectieve vaststellingen omtrent de oorzaken van deze vochtschade voor. De foto's van de burgerlijke partijen geven geen uitsluitel over de oorzaken van deze vochtschade. Terecht

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 292,44 euro in eerste aanleg en 104,30 euro in beroep;

laat de kosten van afschrift van het vonnis van eerste aanleg begroot op € 33,00 ingevolge wijzigingen betreffende registratie- en griffierechten (*Art. 23. De in de artikelen 271 en 272 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten bepaalde rechten zijn niet verschuldigd op de uitgiften, kopieën of uittreksels van vonnissen en arresten die in de griffies worden afgeleverd in de periode van 1 juli 2020 tot 31 december 2020; BS 23 juli 2020*) ten last van de Belgische Staat;

wat betreft de herstellvordering:

beveelt de beklaagde tot het uitvoeren van het herstel op het terrein te , door:

- het uitvoeren van aanpassingswerken (afgravingen) zodat de oprit rechts van de woning naar de losstaande garage wordt uitgevoerd conform de voorwaarden van de vergunning van 6 februari 2018, namelijk:
 - o het terrein mag niet opgehoogd worden. Concreet wil dit zeggen dat de oprit slechts een hoogte van 78 cm moet overbruggen tussen het straatniveau en het vloerpeil van de garage over een lengte van ca 22 meter of gemiddeld 3,6 cm per meter;
- binnen een termijn van acht maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit arrest;
- onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

machtigt, voor het geval dat het herstel in de oorspronkelijke toestand niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad overeenkomstig artikel 6.4.3, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening tot ambtshalve uitvoering ervan;

op burgerlijk gebied:

wijst de vorderingen van de burgerlijke partijen en af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: **€ 292,44**

Kosten beroep:

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht ber.bekl.: € 35,00

Dagv. bekl.: € 26,91

Dagv. BP'n: € 26,91

€ 94,82

+ 10 % : € 9,48

Totaal : **€ 104,30**

Kosten beroep t.l.v. Staat:

Afschrift vonnis: **€ 33,00**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer,
samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren,
en _____ en in openbare rechtszitting van **24 september 2021**
uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van
advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

